

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre . . . 1 frt 25 kr. — 2 kor. 50 fl.
Félévre . . . 2 . 50 . — 5 . . .
Égész évre . . . 5 . . . — 10 . . .

Megjelenik minden szerdán és szombaton.

Egyes szám ára 7 kr. — 14 fillér.

Egyes példányok Groszman J. antiquar üzletében, Polacsek V. és Groák I. dohányüzletében, Groszmann J. Gubás F. és Hesz Jenő fűszerkereskedésében kaphatók.

SZABADSÁG

POLITIKAI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI, TANÜGYI ÉS HELYIÉRDEKŰ LAP.

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐSÉG:
hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők:
Városháztér 10. szám.
Szerkesztő otthon van minden nap délután 1—2 óráig.

KIADÓHIVATAL:
hova a nyiltterek, hirdetések és előfizetési díjak, valamint reclamatiók küldendők:
Wesselényi Géza
könyvnyomdája
Deák-utca (színház-épület).

Szegény Wekerle!

Még nincs egy éve annak, hogy Wekerle Sándor a szabadelvű párt diadalharsonái közt elfoglalta a miniszterelnöki széket. A főváros szabadelvű polgársága fáklját gyújtott az új kormányfőnek, ámbár ugyanakkor százan és ezren hangoztatták az őszinte részvét szavait: Szegény Wekerle!

Mi is ez utóbbiak között voltunk és . . . igazunk volt! Előre láttuk, hogy az új kormány élete nem lesz hosszú.

Pedig hát Wekerle a minden párt által elismert érdemeknek nagy morális tőkével és bizonyos fokú népszerűség nimbuszával lépett a kabinet élére. Ehhez járult rokonszenves egyénisége és lekötő modora.

Nem ért semmit! A Wekerle-kormány épp oly tehetetlennek bizonyult a szabadelvű követelmények kivívására Béccsel szemben, mint az előbbi éhhalál kormányok. Nincs szellemi tekintélye, nincs politikai nimbusza, hogy egy olyan reformot, minő a polgári házasság, keresztülviessen. Nincs ereje, hogy felvegye a harcot az ultramontán állampolgársággal és az udvari körök által befolyásolt főrendiházzal.

Mi lesz most már abból a programból, melynek létjogosultságát köszönheti? Mi lesz a polgári házasságból, melyre nézve nagy hangon hirdette, hogy azon áll és azzal bukik? Szegény Wekerle!

Azonban Wekerleben is megvan az önfentartás ösztöne, mely arra készíti, hogy minden lehető elkövessen a hatalom megtartására. Főmegye Béccbe a királyhoz, hogy onnan hozzon segítséget. Ott azonban jól tartják udvari ebédet és hazabocsátják üres tarisznyával. Szegény Wekerle!

De azért, ha meginterpellálják Wekerlét — mint meginterpellálta Polónyi Géza ma egy hete — hogy mi lesz már azzal a polgári házassággal, hát akkor önértékes hangon kijelenti, hogy igenis az meglesz, a kormány nem

adott föl a programjából semmit, ma is a mellett áll és azzal fog állni, vagy — bukni! Csak — várja-várja-várjatok!

Hát várunk még egy kis ideig, de nem sokáig, mert a mint a fáma beszéli, meg a haraszt is zörgi: a király nem fogja beleegyezését adni a polgári házasságról szóló törvényjavaslatnak előterjesztésére s akkor Wekerlének — ha ismeri kötelességét — be kell adnia a lemondását!

Buknia kell annak a kormánynak, melynek nincs tekintélye se lefelé, se fölfelé. És a Wekerle-kormány bukni fog. Ettől a szerencsétlenségtől nem fogja őt megmenteni még a — „Borsodmegyei Lapok” sem. Pedig már a kit a „B. L.” támogat, az alaposan meg van támogatva. Példa reá Tisza Kálmán és Szapáry. Szegény Wekerle!

No, de ne sajnáljuk. Ő sem különb most nevezett elődeinél egy mákszemmel sem. Ő is eppen úgy meghunyászkodik és térdet-fejet hajt a bécsi hatalmas urak előtt, mint meghunyászkodott és térdet-fejet hajtott Tisza Kálmán. A Schwarzenbergnek és más udvari méltóságok kommandójára ő is eppen úgy eljárja az osztrák kalamajkát, akárcsak gróf Szapáry Gyula. Persze az ilyen udvari tánczosoknak azután nincs odafent semmi tekintélyök Lenézik, ignorálják őket; mint a hogy lenézték és ignorálták Wekerle miniszterelnököt Kőszegen. Szegény Wekerle!

Nincs tekintélye és népszerűsége az ilyen kormánynak lefelé sem. Mert az udvari mosolyok és vállveregetések által elbódított magyar kormányférfiú kénytelen ellentétbe helyezni magát a nemzettel, annak érdekeivel. A Wekerle-kormány rövid élettörténetében is csaknem egymást érik a baklövések és szerencsétlen cselekedetek. Hogy egyebet ne említsünk: budai honvédszobor leleplezése alkalmával tanusított eljárás és a király szájába

adott legutóbbi nyilatkozatok mind olyan tények, melyek nagy mértékben fölháborították a nemzet érzelmeit. És hogy ez a kormány még jobban elkésérítse és vérig sértse a nemzetet, megteszi azt, hogy az országgyűlés elé terjesztett sérelmi panaszokat hűségese mamelukjai által leszavaztatja.

Az ilyen kormány eljátszotta már kis játekát a nemzet szemében, annak mielőbb buknia kell. Meg fog bukni — a „Borsodmegyei Lapok” műkönyvei és gyászindulója kíséretében. A Wekerle-kormány arra született, hogy rövid, keserves és tartalom nélküli élet után kimúljon. A „szabadelvű” párt szülte, még pedig a Tisza-klikk bábasága mellett. Ez elég magyarázat. Beteg méhből nem születhetik egészséges gyermek!

Szegény Wekerle!

Kossuth Lajos levele.

Hazánk nagy száműzöttje ismét megszólalt. Szavainak varázsa elbájolja lelkünket, hazaszeregetre s lelkesedésre buzdítja szívünket.

A budai nők bizottsága — mint annak idején irtuk — megküldötte Kossuth Lajosnak a budai honvédszobor hű gipszmintázatát. Kossuth most ezt az ajándékot köszöni meg a bizottság elnökője: Kovács Etelka urhölgyhöz intézett levelében.

A ragyogó gondolatokban gazdag levelet lapunk szűk tere miatt nem közölhetjük egész terjedelmében; de annak egyes kiválóbb pontjait ide igtatjuk.

Miután Kossuth elmondotta, hogy egészsége gyöngül és hogy az irás igen nehezebbre esik, kemény hangon itéli el a legutóbbi kőszegi nyilatkozatokat és így folytatja:

Rendkívül különös változatosságokon ment keresztül Budavár bevétel emlékezetének megörökítése Magyarországon; két szobor áll Budavárban ennek emlékére: az egyiket Ausztria császára állíttatta akkor, a mikor még nem volt Magyarország királyává megkoronázva, és állíttatta annak a Hentzinnek tiszteletére, a ki (ilyen az emberi sors szeszélye!) egykoron nyílt ajtók mellett sokaknak szemeláttára osztrák tábornoki egyenruhájára teljes díszében térdreborult lábaim előtt, esdekelve, hogy vegyem

S őszinte, mint az én dalom, mely bánatom zengi le.
Ámde édes, áldott lelke fájdalommal van tele,
Vérzik, sajog a szíve.

Arca rózsás, ajka mézes, csókja bűvös, szava édes,
Seme vidám és beszédes. Ah, ha tudnám feledni!
Ámde sem a bősztusákban, sem a csendes, bús magányban
Sem a fényben, sem az árnyban nem lehet, nem kivetni
Drága képt a szívemből. Önt, ah üdvöm! feledni
Nem lehet, csak szeretni.

Mégis, mégis felejteni, szerelmemről lemondani
Kell már nekem megtanulni s kell Önnek is édesem!
Vigasztalja: „Az ifjúkor hamar szeret, hamar lángol
Hamar is kikül a lángtól s nem marad meg hánva sem.
Ne emlékeztesse reám semmi sem, ah sohasem,
Se estén, se reggelen.

Én is, én is összetépek minden apró kis emléket,
Am azokat az estéket ellépni már nem lehet,
A melyeken a világra s emberekre mit sem adva
Boldogságnak, üdvnek árja s véghetetlen szeretet
Töltötte be szívünket, hatotta át lelkemet
Ah, azokat nem lehet!

Borultatos, csillagtalan lelkemnek csak bánatja van . . .
Vivódásom mind haszitalan: boldog soha nem leszek!
Felhők szállnak az égbe ki, ablakomat eső veri,
Hallongnak a fák lombjai, zugnak, sirnak a szelek:

A SZABADSÁG TÁRCZÁJA.**Búcsú.**

(Levél.)

— Részlet egy nagyobb terjedelmű munkából. —
Írta: **Juhász László.**

Édesem!

Hogy felvegyem a tollamat titkos erő vonzott, ragadt . . .
— Ha unalmas sablonokat tartanék meg mereven,
Igy kellene szólitanom: „Mélyen Tisztelt Kisasszonyom,
Irok Önnek, ezer pardon!” S folytatni ily hidegen.
De én lángban égő szívem készítő szavát követem
S így szólítom: „Édesem!”

Ah, hogyan is fejezzem ki, a mi szívem úgy betölti!
Szeretnék most ömledezni bájos, édes szavakkal;
De meg vagyok zavarodva. Óh jaj, hiszen nem is csoda,
— Szívet tépő viharokban szívem már nem fiatal.
Agyam most is szívem ellen harcol hideg okokkal:
E harczról zeng ez a dal.

Ködbe, lángba betakarva, szegény szívem azt akarja,
Hogy Ön legyen ideálja, kormányzója egyedül.
Am, ha a köd percze illan, agyamból egy sugár villan,
Szívem vágya mind hasztalan; tervén eszem nem hevül.
Ép' ebben van a tragikum, hogy az úbránd összedül
S az ész lesz ur egyedül.

Napok mulnak, napok jönnek. . . Nem kén' bár, de irok Ön-
Mert e belső fergetegek hangja, lángja kényszerít, [nek,

Azután meg jellembé vág, hogy kedélyem változását
Eszem s szívem nagy csatáját lássa, kinek bajait
Olyan sokszor eldicsértem. S ne sirasson évekig,
Hagyja el a csalfa hit.

Házasságot én Édesem! igaz, hogy én nem ígértem,
Hiszen ez az én szerelmem sokkal ideálisabb,
Hogysem ilyen hétköznapi égeredményt gondolna ki.
Építettem — mint Petőfi — fellegerő várakat . . .
Im, légvárom összeomlott, hitem láncza elszakadt,
Sorsom messze elragadt

Bánatomnak bús homokján, életutam sivatagján
Feledhetlen csodás virány, oáz volt Ön s lিকেlet,
Ámde utam tovább viszen s hiába fáj szegény szívem,
Nem fordul meg, én uggy hiszem. Fényes, nagy cél intéget,
Izgalomra, hirre vágyok s ez ígésző delejnek
Ellenállnom nem lehet.

Pedig szép Ön, mint a hajnal, mint a meny a csillagokkal,
Mosolygóbb Ön édes angyal, mint a napnak sugara,
Mely szétömlik a világon, a fátágon, a virágon.
Kedves Ön, mint bűvös álom, mely az égben hordozza,
Kedves Ön, mint a tavasznak hírnöke: az ibolya,
Mint a nyárnak illata.

Pedig jó Ön szende lélek. Nagy hűsége jó szívénél
Bűvöl-bájol, mint az ének, melyet zeng a fülmile.
Szelíd, mint az estfuvallom, mely elsuhan a lombokon,

oltalmam alá családját s hűségnek vallva magát a magyar haza iránt, kért, nyujtsak neki alkalmat hasznos szolgálatot tenni a hazának; siettem őt fel-emelni az arcomat piritó helyzetből, a kért oltalmat megadtam, a kívánt alkalmat kiszolgáltattam; s ő ezt azzal viszonzta, hogy (nem tagadom: vitéz) védőjévé szegődött Budavárának, a még nem magyar király, osztrák császár szolgálatában a magyar nemzet ellen, megbombáztatta Magyarországot nyílt fővárosát, légből akarta röpíteni Duna-hídját; megtagadta Budavár átadását törvényes urának, a magyar nemzetnek. Küzdött ellene, vitézül védte a rossz ügyet és sok vitéz magyarnak vérént ontotta, a mi magának is életébe került. Az ő emlékének szól a Budavár bevételi első emlék, a Hentzi-szobor. Akkor állítottatott, mikor Ausztria császára orosz fegyverek segítségével kitörölte az államok sorából az ezredéves állami életű Magyarországot s tartományává súlyesztette az ausztriai császárságnak, a mely még csak nem is oly idős, mint én vagyok.

26 éve már, hogy Ausztria azon császárijában, a ki ezt a Hentzi-szobrot ily körülmények közt, ily emlékezetek érdekében felállíttatá, hű lojalitással alkotmányos királyt tisztelt a magyar nemzet; úgy látszik, ekem, hogy ennek a mint a tisztelőnél megvan, úgy a tisztelőnél is meg kellene lenni a magának lojalitásának és úgy gondolom, hogy ehhez a logikához a lojalis magyar nemzet jámbor nemzeti érzelmének kimélete is hozzá tartozik. — — A Hentzi-szobor Budavárában még most is áll!

Budavár bevételének emlékére a másik szobrot a Hentzi legyőzött magyar hősvéd vitézség tisztelőre állíttotta a magyar népnek hazafias érzelmű kegyelele.

Minő ellentétes érzelmű iránynak ad kitejézt annak a két szobornak együtt létezése Budavárban! Mennyire jelzi a visszasságot Magyarországon jelenlegi állapotában!

Az első szobor fölállítása arczúcsapása volt a magyar nemzetnek, az pedig, hogy a másodiknak felállításához a királyi ház hozzá nem járult, azt jelenti, hogy az „udvar” nem rokonszenvezik annak a magyar népnek érzelmeivel, a mely a Haza hős védjéi emlékének megadta a maga szegénységéből a hálás elismerésnek s a kegyelet kötelességének adóját, hanem azon főpapok és mágnások érületével rokonszenvenezik, a kik a maguk gazdagságából a nemzeti kegyelet adójához hozzájárulást megtagadták. Ez is egy jele a közállapotok visszasságának, nincs meg az összhangzás, ne mondjam, irányegység az udvar és a nép között. Nem egészséges állapot ez s bizony mondom, ennek is megvan, mint minden társadalmi visszasságnak, a maga történelmi sillogizmusa.

En amondó vagyok, mélyen tisztelt urhogy, hogy magának az uralkodóháznak, épen annak érdekében nagyon bölcs tanács volt volna, ha valaki megértette volna a királyi házzal, hogy saját jövedelmének érdekében nagyon okosan cselekednék, ha jelét adná, hogy azonosítja magát trónus erős támaszának a magyar népnek, kegyeletes érzelmeivel. Mennyi szívhódítás volt volna ennek jutalma! hódítás, mely egy uralkodóháznak mindennél többet ér, a mi fegyverrel megszereshető, mert nem én mondom, hanem a történelem bizonyítja s épen korunkban süröbben bizonyítja, mint máskor, akár-mikor, hogy trónus dől trónus után, ha nem azo-

Sírok, sírok én magam is, lábba dőlten szenvedek, Boldog soha nem leszek!

Nem egymásnak szánt a végzet elváltasztott gond s az élet. Sors! hiába küzdök véled, nem tehetek ellened. Sietek hát a világba, hideg, rideg társaságba, Munkába vagy multságba! Ott nem fájnak a sebek. Ön is tegyen hasonlóképp! Munka gyógyít sebeket Feledjen ott engemet.

S ha még egykor találkozza sorsunk kénye összehozna, Szaz almafa zsongó lombja, mint hajdanán, ránk hajolna: Edalolnám bus dalokban, hogy boldog már én is voltam, Meghalhatok hát nyugodtan, mert egykor ön szeretett. Karja átölelve tartott, ajkam ajkán reszketett Lelke értem remegett.

Hogyha pedig oly mostoha lenne sorsom, hogy tán soha Nem vinne el utam arra, higgye meg azt kívánom Akkor is, hogy legyen élte szép mint a nap felkelése, Mint a harmat leesése, mint egy tündér-szép álom! Szívét bánat több ne érje, minden buja elszálljon. Boldog legyen: kívánom.

Engedjen meg, hogy levelem ily hosszúra eresztettem S újra vérig tépegettem a heggedő sebeket. Kérem végül, hogy a világ ne tudja meg szívünk baját, Mint lelketem, hamvasza láng ezt a bucsu-levelet! Isten önnel mindörökké: Szíve s szívem majd feled, Vigaszunk csak ez lehet.

nosítja magát a nép érületével, s elbizakodottan csak fegyvereire támaszkodik.

És amondó is vagyok, hogy azok a főpapok és mágnások, a kik a nemzeti kegyelethez a hozzájárulást tényleg is megtagadták, saját osztályuk érdekében nagy oktalanságot követtek el. Nagyon szívós a nép emlékezete, hallgat, de nem felejt s nem-feledése hagyományilag nemzedékről nemzedékre száll s tessék vagy ne tessék akárkinek is, a világon az emberi dolgok sorja hozza magával, hogy a válságok órája, mint a hajnal az éj után, el nem marad, — pedig — azt is ezer évek krónikája bizonyítja, hogy mikor a válság órája üt, a nép csinálja a történelmet.

Annak a második budavári emlékszóbornak leleplezése megtörtént, ünnepléses diszszel történt meg; de egy ember hiányzott az ünneplésnél; éppen az hiányzott, a kinek elengedhetlen kötelessége volt volna jelenléte által nyíltan vallomást tenni a világ előtt a felől, hogy Magyarország kormányja szolidaritásnak érzi és vallja magát a magyar szabadságharcz dicső emlékei iránt táplált nemzeti kegyelettel.

Magyarország miniszterelnöke ez elengedhetlen kötelességének elmulasztásával a rossz szolgálatot tett az uralkodóháznak, mert arra adott okot és alkalmat, hogy az európai közvélemény disszonanciát sejtessen az „udvar” és a magyar nemzet érzelmei között, a mi bizony nem szolgál a monarchia tekintélyének akár öregbítésére, akár előnyére; — megsértette mulasztásával a nemzet hazafias kegyeletének indulatát s még alkotmány-sértést is követett el, mert a parlamentáris kormányrendszer sarkalatos alapelve megkivánja, hogy a kormány elnöke vagy szolidaritásba helyezze magát a képviselőház határozatának szellemével, vagy ha ezt nem gondolja megtehetni, adja be lemondását; sem az egyiket, sem a másikat megtenni olyan dolog, a mit én a parlamentáris kormányrendszer természetével összeegyeztetni tudok.

Végül Kossuth a nő hivatásáról szól a hazafiaság terén és áldását küldi a lelkes budai hölgyeknek.

Fővárosi levél.

Budapest, 1893. október 5.

Tragédia után tragédia. Csak nemrég temették el Nagy Imrét, kit reménytelen szerelem kergetett a halálba, s im most a közélet egy kiváló alakja, Bokross Elek, a képviselőház alelnöke vet véget életének, java férfikorában. A legnagyobb ember sem hiszi, hogy Bokross Elek véletlenül zuhant le a sötét pinczébe; mindenki tudja, hogy a gyalázat elől menekült a halálba. Menekült nyugodt elmével, megfontoltan, mindert úgy rendezve, hogy halálát szerencsétlenségnek gondolja a világ. Am a szomorú valóság az, hogy Bokross Elek öngyilkos volt, öngyilkossá kellett lennie. Itt kellett hagynia az életet, itt szép családját, a magas pozíciót, melyet a közéletben elfoglalt.

Hónapok óta elkecseregetett harcz folyt Bokross Elek ellen. Bünvádi följelentések egész tömegét zúdították ellene, s mert a periratokat a sajtó is közölte, a világ már ítélte fölötte, mielőtt a bíróság meghozta volna végső ítéletét. Ezt a végső ítéletet nem várhatta be. Mert ha felmentik is, még akkor is veszte van. Neve, becsülete sokkal erősebben meghurcolódott a piszokban, semhogy bírósági ítélet tisztára moshatta volna. Ha megmarad egyszerűen kolozsvári fiskálisnak s nincsenek politikai ambíciói, ha nem foglal el oly tekintélyes állást, a minőt elfoglalt — bizonyára nem mér a közvélemény oly szigorú mértékkel s megmaradhat az életnek, megmaradhat családjának. De a képviselőház alelnökének, a nemzeti s dzsentri kaszinó tagjának a nevéhez nem tapadhat egy foltocska sem. A legkisebb szabálytalanság, mit Bokross ügyvédi minőségében elkövethetett, lehetetlenné tette a képviselőház alelnökét, a nemzeti és dzsentri kaszinó tagját.

Tragikus vége kétségtelenül reszvétet kelt országszerte, mert a gondolkodó ember nem tisztán az egyén tragikumát látja a borzasztó végben, de megdöbben a önkéntelen támadó gondolat: hát ily szörnyű véget kell érni a magyar közélet oly kiváló alakjának?

A politikai pálya az, mely a legtöbb áldozatot követeli, amely a legkegyetlenebb pusztítást viszi végbe az erkölcsökben. Nem kell neveket említeni, a ki figyelemmel kísérte csak az utolsó tíz esztendő eseményeit, egy egész névsort állíthat össze az áldozatoktól. Az egyiket vagyonából, a másikat becsületéből forgatja ki a honatyáskodás, a drága mandátum, a még drágább honatyai életmód. Egynehányan a feltűnő szerencséje, hirtelen fényes karrierje százakat bolondít meg s juttat tönkre s ha időnként közzénc csap egy katasztrófa, a mint most a Bokross Eleké, önkéntelen kérdézzük, vajjon ki következik utána?

Bokross Elek nagyészű ember volt, hivatott arra, hogy a politikai pályán babérokat szerezzen. Am nagyon nélkül kezdette pályafutását s ma nagyon nélkül a legnagyobb tehetségnek is nehéz érvényesülni. Ugy látszik, fényesen jövedelmező ügyvédi irodája sem bírta meg a nagy szerepével járó életet s hozzá még el is kellett hanyagolnia irodáját. Es mikor pláne föl is hagyott az ügyvédekedéssel, oly természetű rendtelenségeket hagyott hátra, melyeket már meg nem történte nem tehetett s mikor pályájának eljutott a lehető legmagasabb fokára, akkor kellett visszabukni a semmiségbe Kicsiny körében ha megmarad, annak a körnek sok hasznos szolgálatot tehet vaia. Így csak egy szomorú emlék maradt utána.

De im már a közönség kezd napirendre térni a tragikus eset fölött s most a közérdeklődés tárgya: a kabinét.

— Bukik-e vagy nem Wekerle? — ez a kérdések kérdése Most, a hogy a miniszterelnök Bécsben járt a királynál, mindenki tudni véli; hogy egyébről nem is lehetett szó köztük, mint a polgári házasságról s az igazi liberálisok félnek, nagyon félnek, hogy ő felsége nem adja beleegyezését a törvényjavaslat benyújtásához. A szerencsétlen félhivatalosok esküvel erősítik, hogy szóba sem került ezuttal a polgári házasság, de hát a félhivatalosoknak nem szoktak hitelt adni, sőt ezuttal azzal ríposztíroznak, hogy: annál gyanusabb, ha szóba sem volt a polgári házasságról ő felsége és Wekerle közt.

Mondani sem kell, hogy ha ez a legmagasabb beleegyezés elmarad, akkor egészen aktualissá lesz Karczag Vilmosnak különben is érdekes regénye, a „Lemondás”, melyet a jeles fiatal író nagy sikert ért hasonczimű drámája után írt a „Magyar Hírlap” számára. Kétségtelen, hogy a Wekerle lemondása még a Karczag „Lemondása”-nál is érdekesebb lenne, de hát ez a lemondás még nem bizonyos, ergo nem is érdekes, ellenben az bizonyos, hogy Karczag a szenzaciós drámáját regénynek írta át, a mire én még példát nem tudok. Mert drámaírók gyakran megteszik, hogy regényből drámát csinálnak s ez nem is nehéz munka, annál nehezebb ennek az ellenkezője.

Ugy látszik különben, hogy drámaíróink ez időszert csakugyan regényeket csinálnak a drámaikból, mert a nemzeti színház vajmi kevés újat és eredeti ígér erre a szezonra. A mily gazdag volt tavaly eredeti újádságokban, pp oly szegény az idén. Az egy kövér esztendőre namar bekövetkezett az egy sovány esztendő. A népszínháznak már jobb esztendje mutatkozik, habár az első és eredeti operette újádsága nem ütött be fényesen, jóllehet három primadonnának is volt szerepe s jóllehet egy milliomos ifjú komponálta a zenét. De hát a népszínháznak nagy a szerencséje, tele van estéről-estéről, sőt csurranásig, ha a páratlan Kúry Klára játszik. Ő pedig játszik újra, nagy öröme a publikumnak, még nagyobb öröme Gerő Károlynak, a „Próbaházasság” szerzőjének s nem kisebb öröme a virágkereskedőknek.

Es csodák csodája, jobb napok virradtak a kívül fényes, belül szomorú dalos színházra is. Sajtó és közönség áradozva magasztalják az új igazgatót, Nikisch Arthurt, aki csodákat művel a zenekarban az ő varázspálcájával. De hát itt is van már „tout Budapest” — szegény is volna, ha ez a három színházunk sem telnék meg. Mert most ismét csak három színházunk van, éppen, mint hidunk a Dunán. A negyedik hid csak meglesz, még az ötödik is, de az a sokat emlegetett negyedik színház még mindig egy kedves ábránd. Ugy látszik, a mileniumra minden elkeszül (még a bazilika is), csupán a negyedik színház nem.

Nyilván azért, mert ez időszert ennek érczük leginkább a hiányát. Csak ne volna szükséges, tudom, hogy hirtelen fölépülne!

Székelly Huszár.

Országgyűlés.

A nemzeti sérelmek nagy vitája csütörtökön indult meg a képviselőházban.

A borossebesi s községi királyi beszédekre vonatkozó kérvények bizottsági előadója Horváth Béla nyitotta meg a vitát egy ép oly silány, tartalmatlan beszéddel, mint a minő silány a kormány álláspontja ebben a kérdésben.

Az ellenzék első szónoka Bartha Miklós volt. Mint az újra egyesült függetlenségi és 48-as párt vezérszónoka nyujtotta be a párt határozati javaslatát, a mely a királyi beszédekért a kormány eljárásának rosszálására hívja fel a házat. Bartha Miklós hatalmas szép beszéde megkapó vonásokkal ecsetelte az oláh kérdés mai állását, az oláh izgatások veszedelmes jellegét. A beszéd hatása elől nem zárkozhatott el a kormánypárt sem. — A nemzetiségi kérdésben megindult vitának hatalmas, tartalmas alapját vetette meg ez a szép beszéd.

A nemzeti párt álláspontját Apponyi Albert gróf fejtette ki abban a királyhoz intézett felirati javaslatban, a melyet maga olvasott fel. Azt mondá Apponyi, hogy a nemzet megnyugtatóására királyi nyilatkozatra van szükség, azért javasolt feliratot a királyhoz.

Wekerle miniszterelnök újból ismertette a kérvényi bizottságban tett nyilatkozatait. Azzal akart hatást elérni, hogy bejelentette a magyar udvartartásról szóló törvényjavaslatot, de beszédének vége a hírhedt paszirsajn-ügyvé zsgorodott össze. A vita befejezése Polónyi Géza erőteljes, magvas beszéde volt, a Bartha által benyújtott javaslat mellett különös élel fordult Polónyi a királyi kabinetiroda ellen. — A vitát folytatják.

H I R E K.

— **Oktober hatodikát,** nemzetünknek ezt a gyásznapját Miskolcz városában is szépen megünnelegelte tegnap a hazafias kegyelet. A legkeserűbb emlékek kínzó fájdalomnak sulya alatt vonú tak reggeli 9 órakor a borsodmegyei honvédegylet tagjai, a még élő hősök zúzó zúzó alatti reformátusok új templomába, a hol már akkor jelen voltak: Soltész Nagy Kálmán polgármester vezetése alatt a városi tisztikar, Görgel L. üzletvezető vezetése alatt a vasuti üzletvezető, Hubay József h. pénzügyigazgató vezetése alatt a m. kir. pénzügyigazgató-ág tisztikara, az ipartestület előjárósága, a polgári iskola tantestülete, az izr. hitköz-ég iskolaszéke, az ev. ref. főgimnázium tanári kara, az iskola összes növendékeivel, az ev. ref. leánynevelő-intézet tantestülete szintén az összes növendékekkel. Ezekon kívül a közönség oly nagy számban sereglett össze, hogy a térs templomnak minden helyét betöltötte. Alkalmi imát Tóth Dániel ref. lelkész mondott, mely ihlettség hangján kérte a nemzetek sorsát intéző Örökkévalót, hogy adjon az elhunyt hősöknek, a vértanúknak nyugalmat; legyen álmuk csendes, boldogító; álmódjanak egy boldog hazáról, egy boldog jövőről; mi pedig majd a nagy eszmék dicső dicső napján letörölve könnyeinket, hódolattal álljunk meg a honszeretet és férfinyagyság századokra kiható napfénye előtt. Ima előtt a miskolczi daláregylet Miskolczy Pál vezetése mellett Kertay „Hon gyász” című alkalmi darabját; ima után pedig Mester „Szózat”-át énekelte el nagy hatással. — Az egybegyűlt közönség innen a minoriták templomába ment, a hol a gyászmisét Szöke Dániel házfőnök végezte fényes segédlettel. A daláregylet itt is remek gyászdalokat énekelte. A hívek ajkán pedig áhítatosan szállt föl az ima a mindenség urához a vértanúk üdvéért és a szegény haza boldogságáért.

— **Ö felsége a király** névnapja alkalmával szerdán reggel 8 órakor a minorita atyák templomában nalaadó istentisztelet tartatott, melyen Bajai Amand hitoktató s áldozár kebrált nagy papi segédlettel. — Ugyancsak délelőtt 10 órakor a mindszenti rom. kath. templomban nagy istentisztelet volt, melyen Foltin János kanonok-prépost pontifikált fényes papi segédlettel. Jelen voltak a katonaság képviselőiben Forstner Ferenc és Zaleski József tábornokok, Bihar honvédezedes, továbbá a megye. város és testületek küldöttségei.

— **Herman Ottó,** városunk déli kerületének országgyűlési képviselője, mihelyt egy napi szünete van az országgyűlésnek, arra a kis időre is utra kél s gyűjti az adatokat a millénium kiállítás s sikere s a tudomány érdekében. Mult kedden a Csege mellett fekvő Kecskés pusztát látogatta meg s innen a Hortobágyra és Debreczenbe ment, onnan azonban szerdán reggel visszautazott Budapestre, hogy a sérelmi kérvények tárgyalásánál jelen legyen.

— **Tanári jubileum.** A nevelésügy egyik kiváló bajnokának: Pócs Jánosnak, a miskolczi ev. ref. főgimnázium köztiszteletben álló tanárának érdemei előtt hódol ma reggel a tisztársak kara és tanuló ifjuság. A ki 25 évet töltött el a nehéz és küzdelmes tanári pályán, a ki immár egy egész nemzedéket nevelt a haza és az emberiség javára, az bizonyára megérdemli, hogy érdemei előtt tisztelettel és elismeréssel álljunk meg a mai nemzedék. Az érdemes tanár jubileumi ünnepélye a főgimnázium nagytermében ma reggel 8 órakor lesz, a mikor is a tanári kar nevében Halmy Gyula igazgató, az ifjuság nevében pedig Paulovics Gyula VIII. oszt. tanuló üdvözlő a jubiléumot, ez utóbbi fogja átnyújtani az ifjuság ajándékát: egy ezüst serleget. A serleget ez a fölrás olvasható: „Pócs János tanár urnak — A miskolczi ev. ref. főgimnázium ifjusága 1893 — Este fáklýásmenit lesz a jubiléum tiszteletére. A jubiléum házánál Posa Dezső VIII. o. t. tart üdvözlő beszédet. A dalkör mindkét alkalommal közreműködik „A dal”, „Édes hazám...”, „Hymnus”, „Szózat”, „Erdei rózsák” dalok eléneklésével.

— **Dr. Zelenka Lajos beiktatása.** A kölcsei ev. egyházközség (Szatmármegye) felügyelőjévé megválasztott dr. Zelenka Lajos, Zelenka Pál püspök fia, e hó 1-ső napján foglalta el felügyelői hivatalát. Alkalmi beszédet Bortnyik György kölcsei lelkész, városunk szülötte, ünnepi beiktatási beszédet Farbak József hegyaljai főesperes mondott. Nagyszabású székfoglaló beszédjével dr. Zelenka Lajos bebizonyította, hogy a jeles főpapnak méltó fia. Az ünnepélyen jelen volt Zelenka Pál püspök is, mint örömapa lelki örömmel vett részt szép reményű fia beiktatási ünnepélyén.

— **Zelenka Pál** ev. püspök főrendiházi tag Budapestre utazott, hól részt vesz az evangélikusok egyetemes conventján.

— **Érseki biztos.** Blazsejovszky József újonnan kinevezett esperes-plébánost az egri érsek a miskolczi rom. kath. iskolához érseki biztos sá nevezte ki.

— **Esküvő.** Somogyi Mihály a miskolczi kir. törvényszék albirája, hólnap vasárnap vezeti oltárhoz Frigyesy Eugénia urhölgyet. Frigyesy tekintélyes budapesti biztosítási tisztvélőnek kedves leányát. Az esküvő Budapesten a dohány-utczai izr. templomban tartatik meg. Tartós boldogságot kívánunk az ifjú pár eme szép frigyéhez.

— **Kinevezés.** Török Kálmán helybeli rom. kath. káplán — mint megirtuk — Gyöngyösrre neveztetett ki hitoktatóvá. Utódjául Kantl Dezső jász-alsó-szentgyörgyi káplán rendeltetett, ki rövid idő múlva állomás helyét el is foglalja.

— **Tanítók gyűlése.** Zajtalanul és feltűnés nélkül, bandérium és ünnepélyes fogadtatás nélkül vountak be e hó 5-én Borsodmegye tanítói Miskolcz falai közé az évi rendes közgyűlésre. A nagy társadalom szerény, de munkás és magasatos, szent hivatást teljesítő tagjai: a tanítók a multak tapasztalatain okulva és hivatásuk magaslatára emelkedvén, belátták a tömörülés és egyesülés szükségességét és országszerte ugy az oktatás és nevelésügy, valamint saját és családjuk boldogulásának érdekében az erő kölcsönző egyesülés eszméjének hódolva, egyesületeket alakítottak. Másfelé az ily egyesületek már nemcsak virágoznak, de bőven termeltek gyümölcsöket is, a mi megyénkben azonban csak 3-4 évvel bontottak ki a haladás, önképzés és önségely zászlaját Annál nagyobb elismerés illeti a Borsodmegye kebelében lévő tanítókat, különösen pedig az egyesület vezrlő férfait és ezek közül első sorban a megye kir. tanfelügyelőjét, mint a ki ily rövid idő alatt támogatva buzgó tisztársai által, az egyület felvirágoztatta. A komoly, de emelkedett hangulati lefolyása a közgyűlésnek minden jelenlévőt megyőzött egyrészt arról, hogy az egyesület jövője Hidvégi Benő kir. tanfelügyelő kezeibe jól van letéve, másrészt pedig, hogy a tanítótag immár tisztán művelt, hazafias és jellemes elemekből áll, kik át vannak hatva a haza és a reájok bizott nemzedék iránt tartozó kötelességeik érzetétől, de önértetes és méltó módon tudják dokumentálni azt is, mily fontos és számot tévő tényezői ők a társadalomnak. Örömmel lehetett az elmondottakat konstatálni és innen van, hogy az én abbeli reflexióim kissé hosszúra nyultak. — Az ülés lefolyása röviden a következő volt: Köribelül 9 óra lehetett, midőn a polgári iskola tornacsarnokában összegyűlekezett a tanítótag. Hidvégi elnök lendületes beszéddel meleg szavakban üdvözölte a szép számmal megjelent tagokat. Midőn a lefolyt 3 évre rövid visszapsillantást vetett, továbbá buzgó munkásságra hívta fel a tagokat. Majd Goldberger Simon főjegyző olvasta fel nagy gondal és alapos szakismerettel összeállított a mult évről szóló jelentést, melyért lelkesen megéljeneték. Két szép határozati javaslatát a választmányok tartalmazta többek között a jelentés nevezetesen: 1. Kéressék fel a kormány, ill. a közoktatásügyi miniszter, hogy majdan az ezredéves ünnepély megtartása az iskolákban ne május 1-én, hanem márczius 15-én, a nemzet nagy ünnepén történehessék meg. 2. Hogy a tervezett történeti képek az 1896 márczius 15-ig minden iskolának megküldésének. Az egyesületi tagok száma eddig 180, tegnap 5 új tag jelentkezett fölvetelre. Az egyesület eddigi vagyona körülbelül 214 firtot tesz a hátralékokon kívül. A tisztikarnak jegyzőkönyvi köszönetet szavaztak, minek utána áttértek a tisztújítás aktuára. Úgy az elnök, valamint a főjegyző és Czékus István pénztárnok lemondottak viselt tisztségökről, de engedve a nagy lelkesedésben nyilvánuló közakarathatnak, Hidvégi kir. tanfelügyelő újból elvállalta az elnöki, úgyszintén Goldberger S. a főjegyzői tisztséget. Alelnököknek megválasztottak: Gálffy Ignác polgári isk. igazgatót és Fogarassy Józsefet (Ároktó); aljegyzőnek: Kulik Márton és Csiky Bélát; pénztárnoknak: Várhelyi Györgyöt. A valasz mány következőleg alakult meg: Lehoczky József, Kovács Béla, Baksa Lajos, Czékus István, Póta László, Kopcsák József, Schlesinger Armin, Mikulka József, Nagy Bertalan, Bertók Károly, Gergely János és Sulyok József. Pótagok: Gaál Lajos és Schönbrunn Márk. Egyik legérdekesebb mozzanatát képezte a közgyűlésnek Gööz Ferenc, kazinczi tanítóknak felolvasása „a testi nevelés és az iskolai játekről”, mely élénk eszmecsere tárgyat képezte. A gyűlés 1 és fél órakor ért véget, a mikor is a tanítók nagy része közös ebédre gyűlt össze a „Lloyd” szálló éttermében, mely alkalommal természetesen nem maradtak el a szokásos díkeziók és toasztok. *Rosinger Márton.*

— **Egy nevelő halálozása.** Mely részvétet keltett városunkban Mátyásné Mátjáné urnőnek, a miskolczi példány óvoda vezértanárnőjének halála, ki f. hó 4-én esteli 1/2 7 órakor tüdőgyulladásban elhunyt. Az elhunyt vezértanárnő 20 év óta állott az intézet élén, rokonszenves előadásával, ritka lelkiismeretességgel és nagy szakismerettel művelve az ifju generációt. A kicsinyek fájó szívvel állják körül a kedves s jó nénikének ravatalát; keserves köny

hüll ki a szemekből, kik a ravatal körül csoportosulnak, hol édes anyja hült tetemére borul az árván és elhagyottan egyedül ittmaradt egyetlen leány-gyermek, ki a széles körben nyilvánuló részvtben találjon némi vigasztalódást. Temetése tegnap délután ment végbe. A temetési szertartást Foltin János kanonok-prépost végezte. A temetésen megjelent városunk összes intelligens közönsége s kikísérte utolsó útjára az elhunyt nő tetemét, kinek emléke sokáig élni fog közöttünk.

— **A miskolczi ügyvédi kamara** legutóbbi választmányi ülésén a legnagyobb elismerésének adott kifejezést Strázssek János járásbirónak, kinek rokonszenves működése a legjobb hatással van az ügyvédi karra. Ugyancsak elhatározatott, hogy az igazságügyminiszterhez felirat intéztessek az ügyvédi kamara részéről, az iránt, hogy Strázssek Jánost, ki rövid időn át táblabiróvá leend kinevezve, táblabirói rangjában is jelenlegi állomás helyén hagyja meg.

— **Varosi közgyűlés.** Miskolcz város képviselőtestülete f. hó 9-én d. u. 3 órakor rendes közgyűlést tart. A közgyűlés tárgyai: 1. Jelentés a Korona-vendéglő bérelte iránt tartott árverésről. — 2. Jelentés a Korona építésére megállapított kölcsön tárgyalási eredményéről. — 3. Jelentés a Corte és társa prágai czégnak vízvezeték berendezési ajánlatáról. — 4. A catasteri térképek megszerzésének véleményezése. — 5. A közvilágítás javításának véleményezése. — 6. Jogügyi bizottság jelentése n. Dr. Doleschall Gábor rendelkezése tárgyában. — 7. Alsófokú ker. iskola felügyelő bizottságának választása.

— **Borsodvármegye közigazgatási bizottsága** f. hó 12-én délelőtt 9 órakor az alispáni hivatalos helyiségben ülést tart.

— **A női kereskedelmi tanfolyam** — miután ez idén 8 növendék jelentkezett — f. hó 9-én megnyitattik. Jelentkezni még mindig lehet — az igazgató távolléte miatt — a miskolczi ker. és iparkamarában.

— **Méhészeti vándortanító.** A földmivelségi miniszter Rózsa János bábonyi tanító Borsodvármegye Alacska, Szentpéter, Kápolna, Lászlófalva, Radistván, Kondó, Parasznya, Varló, Ecseg, S.-Keresztúr Szirma-Bessenyo, S.-Vámos, Berente és Bábonny községeibe méhészeti vándortanítónak nevezte ki.

— **Csin, csin, csin tarata,** fujja, fujja a veterán. Szerdán este a Seper-szálloda nagytermében mutatta be magát a miskolczi első magyar hadastyán-egylet zenekara a miskolczi közönségnek, mely színlíttig megtöltötte a terem minden egyes zugát. — A első szám egy népdal-egyvelegből állott, melyet Hradil Vincze vezetése alatt adott elő az ifju zenekar, lelkes tapsokra buzdítva a közönséget, mely minden egyes darab eljátszása után zajos tapsolásban részesítette a működő tagokat. Felköszöntő sem hiányzott. Miskovics István elnök emelt poharat Ó felsége a királyra, a mit állva hallgatott végig a közönség. A felköszöntő elhangzása után a zenekar a „Hymnus”-t játszotta el hatásosan. Majd vonos hangszereken is játszottak néhány darabot és egy „solo”-t is hallottunk, melyet Janda János másodikrangy hegedűn produkált izlé-esen. Különben is a zenekar premiérje, eltekintve az olykori rézfuvók hatalmas gixerjeit; kitűnően sikerült és ez nemcsak az egylet, de bizony Miskolcz város büszkeségére is szolgál.

— **Csöd.** Munk Ignác vaskereskedő ellen, kinek hollétét mai napig sem tudják, a miskolczi kir. törvényszék hétfőn a csödöt elrendelte. Csödbiznos Pócs Endre kir. törvényszéki bíró, tömeggondnok Fodor Pál, helyettese dr. Polgár Viktor ügyvédek. Bejelentési határidő f. év november 20-ik napja.

— **Vásár.** A jásznapthi országos vá-ar belügyminiszteri engedély folytán f. évi október hó 9-én tartatik meg.

— **6000 műemlék.** Szendrey János dr. miniszteri biztos, ki három hónapig utazott az országban, többek között Miskolczon is volt, az ezredéves kiállítás történelmi csoportja számára összesen 6000 érdekes festményt, rajzot, metszetet stb. irt össze. A napokban teszi meg jelentését a történelmi főcsoport rendező bizottságának.

— **Korcsmáros az ur.** Szerdán este a Seper szállodában megtartott veterán hangverseny alkalmával méltó megbotránkozást keltett a pinczerek eljárása a kiszolgálásoknál. A vendégek pohárszáma nem kaptak sört, hanem csakis krigli számára és a kinek krigliből inni nem tetszett, annak a pinczér urak voltak szivesek oda szólani: csakis krigliből lehet inni, másból — nem. De azért ez az eljárás, mely bizony csak a Seper szálloda jó hírnevére vet homályt, nem riasztotta vissza a vendégeket mondván: a zenét ingyen hallgatom, de a krigliből még sem iszom. S ezen önkényes eljárásnak mi lett a vége? A pinczér urak engedtek és már a későbbi órákban kiabáltak: Pohár sör! tetszik kérem?

— **Hányan szenvedtek** martirságot a szabadságharcz után? A világosi fegyverletétel után az

osztrák kamarilla kötélt és golyó által tényleg 122-öt végeztetett ki. Névleg harminczhatot akasztatott fel. Ezek neveit és emléket eleveníti most fel a Kolozsvárt megjelenő 1848-49. Történelmi Lapok októberi száma, az aradi vértanúk gyásznapjának évfordulója alkalmából. Ugyan ez a lap közli egy jeles emigráns Pap János legionista százados arcképet és életrajzát Szalczér Sándor tollából. A rendes rovatokon kívül három életrevaló indítványt közöl a kolozsvári honvéd-egyletből a szegény honvédek javára. 1. Hogy a honvédek segélyezését és nyugdíjazását 60 éves kortól kezdjék. 2. Hogy halálozás, vagy váratlanul bekövetkezett nyomorúság esetére rögtön segélyre 200 frtot tegyenek le az adóhivataloknál a honvédegyletek részére. 3. Hogy a honvédegyletek közp. bizottsága mutassa be a részletes számadását, melyet évek óta csak ígér.

— **Egy szúrás.** Vasárnap este az alsó-háromi korcsma tragikus esetnek volt színhelye. Ott mulatott Barczy Sándor, az alsó-háromi székgyár munkása több társával együtt. Ugyanakkor egy miskolci kőmives is bevetődött a korcsmába s a mulatozók közé elegyedett. Az idő későre járván, a kőmives kifizette a maga költséget és utnak indult, de Barczy Sándor karján ragadta és rakiáltott:

— De bizony innen addig el nem mégysz, míg nekünk három liter bor árát ki nem fizeted.

A kőmives az iszákos ember szavára hajlani nem akart, hanem azt mondta neki:

— Te, én már három évig ültem a börtönben, hagyj el kérelek szépen, nem akarok visszakerülni a börtönbe, ugy is elég volt már ez nekem.

Ebből erős szóváltás lett. A kőmives előrántott egy hosszú pengéjű kést és Barczy Sándornak oldalába dőfte, majd látván a veszélyes helyzetet, elfutott; hogy hová futott, azt tudni nem lehet. Barczy sebei életveszélyesek s felépüléséhez kevés a remény. A vizsgálatot Somossy András vizsgálóbíró végzi.

— **Baka élet, isten veled!** A mi a nagy természetnek a tavasz, leányiszvinek a szerelem, Wekerlének a deficit nélküli költségvetés, gazdasszonyoknak a lekvár- és paradicsombefőzés ideje, fiatal feleségeknek a fürdőidény kezdete: az a szegény bakára az uraló, avagy rossz magyarsággal a szabadság. Október elején nagy fölfordulás van katonáéknál. A három évet kiszolgált „vén bakák“, a kiknek a legnagyobb része fölvitte a közlegénységig, most ledobja a „mundért“, beszámol a fegyverével és a „czakumpakkjával“, aztán kikapja a század magazinjában három esztendőn át őrzött ezilverhat és abba bujik bele. Nagy részük azonban (főképen azok, a kik ezimában, gatyában rukkoltak be) már hónapok előtt gondoskodott valami „extra-adjusztált“ nadrágról, ujjnyi vastag zsinórral, magas sarkú cipőpőről, „sült“ zsinórról, „bluzról“ és sapkáról. A ki olyan szerencsés, hogy ezeket megszerezte, az aztán ugyer feszít a többi közt, mint a falusi kutya a flaszeron. Annyi bizonyos, hogy a falujában a csudájára fognak járni és megbomlik utána minden vászoncseléd. Az utolsó „rapporton“ már a hány annyifele ruhában szalutál, mondván: — Jentem alásan kapitány ur, szabadságra megyek! A még csak két évet szolgáló „sarszik“ közül az egyik összeállítja őket, aztán elkialtja az utolsó komandószót: — Rechts um! Mars! Azzal megindulnak a pályház felé. Mindegyiknek a kezében lóg a kis fekete koffer, a három év alatt összegyűjtött (vagy inkább megmaradt) apróságokkal. Milyen boldogok ezek a kiszolgált bakák! Pedig jóformán fele se tudja, hogy mihez is fog most kezdeni. Csak neki indulnak egy bizonytalan, nehéz életnek. De akármilyen következzék is, ha akár el kell menniök az ország-utra követ törni, még ez is jobb, mint élni a császár kenyérére. Oh, rég elmúlt az az idő, mikor gyöngyvet volt a katonáéknak! Most el lehetne nevezni kutyaéletnek, pedig még ennél is rosszabb. Alig vonultak haza az „urlábosok“ megérkeznek helyettük az újak, vagy a mint a kaszárnyákban nevezik őket: a „bundások.“ Ezeket rögtön belebujtatják az öregek által levetett ócska ruhába és másnap már megkezdődik az „abrikolás“, a mely tart karácsonyig. Addig nincsen ugyan kaszárnyáristumok, de a városba kimenetelről azért szó sincsen; Az egyéves önkéntesek, a kik szintén most rukkoltak be, vadonatúj ruhában feszítenek, azaz igyekeznek feszíteni az utcákon, nagyokat szalutálva azoknak, a kik most szabadultak el és a tisztí csillag megérkezéséig mint őrmesterek parádéznek mindenütt, a hol sok ember jár. Meg vannak győződve szentül, hogy az egész világ őket bámulja. Legyen meg hát a kedvük! Emberek, bámuljátok őket, mert az egyenruha, mint a szorgalom és munka jelvénye, mindig bámulni való!

— **Ésdő szózat magyar hazánk lelkes fiaihoz és leányaihoz!** Nemzetünk drága kincseinek egyikét, a dicső emlékü Hunyadi János által épített s ma már omladozó szép ódon református templomot és tornyot óhajtja a dévai ev. ref. egyház Isten és a jó emberek segítségével, az idő viszontagságainak további romlásaitól megvédeni és stilszerűleg restaurálni. Bizalommal fordul a nagy magyar közönséghez, hogy ebbeli törekvésükben hazafias indulattal támogatni fogja. Törökverő nagy Hunyadi János és a régi Erdély legkiválóbb fejedelmei: Bocskay István, Beth

len Gábor és az „öreg“ Rákóczy György gyakran imádkoztak e szent hajlékban, áldást kérve fegyverekre, melyekkel hazánk szabadságát és nemzetünk örök jogait hőseisen oltalmazzák. A mult idők dicső emlékeként maradt meg a magyar nemzet számára szent örökségül: a Hunyadi szép, ódon temploma, kötelezve az utódokat, hogy nemzetünk törekvéseinek e városban és e megyében igaz szívvel ápolói és terjesztői legyünk. Ezt a nagy történelmi és kiváló műbecsrel bíró régi templomot akarják restaurálni, nemzetünk hasznára és dicsőségére. Bizalommal kérjük városunk és megyénk egész közönségét: jöjjön segítségükre e szent munkában, melyet Isten nevében nemzetünk dicsőségére kezdettünk. Minden kis adomány minden egyes fillér, mely hozzánk küldetik, nemzeti missiónk betöltését segitendi elő. A restauráció költsége mintegy 10,000 frt, melyből idáig egyesek adományaképen 1872 frt gyűlt össze. A király e czélra 100 frtot adományozott. A még hiányzó 8 ezer frtot a nagy magyar közönség szíves áldozatkészségétől várjuk. A kegyes adományokat kérjük apunk szerkesztőségéhez beküldeni.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: **Dr. Halász Sándor**
Kiadó: **Wesselényi Géza**

Hirdetmény.

A miskolci kir. törvényszék, mint esődbíróóság 10361/cs. 93. sz., és a miskolci kir. járásbíróóság 10030/p. 93. sz. végzése alapján mint esődtömeggondnok közhírré teszem, hogy a **vb. Haniszko Sándor** esődtömegéhez tartozó összes ingóságok **1893. október hó 9-ének d. e. 9 órájkor** kezdődőleg ezen és a következő napokon. végrehajtó közbenjöttével, az 1881. LX. t. cz. értelmében **nyilvános árverésen** a helyszínen, Miskolczon, Király-utca 5. sz. a. azonnali készpénzfizetés mellett el fognak adni.

Miről a esődhitelezők és venni szándékozók ezennel értesítettek.

Kelt Miskolczon, 1893. október hó 5.

Dr. Németh Imre,

ügyvéd, mint vb. Haniszko Sándor esődtömeggondnoka.

8091. sz. **Árverési hirdetményi kivonat.**
tkvi. 1893.

A miskolci kir. tvszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy **Fuchs Pál** miskolci lakos végrehajthatónak **Szini Julianna és társai** végrehajtást szenvedők elleni 100 frt követelés és járuléka iránti ügyében, a miskolci kir. tvszék területén lévő, a miskolci 5405. sz. tjkvben A 1. r., 2426. hrsz. a. foglalt, az Avason levő pinczére az árverés, ezenen 840 frtban megállapított kikiáltási árban elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlan az **1893. évi október hó 28-ik napján délelőtt 9 órakor** Miskolczon, ezen kir. törvényszék árverelő helyiségében megtartandó árverésen a kikiáltási áron alól is eladati fog.

Az árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át a kikiáltott kezéhez letenni.

Kelt Miskolczon, 1893. augusztus hó 8-ik napján, a kir. tvszék, mint tkvi hatóság.

Sebe Alajos,

kir. tvszéki bíró.

MEGHÍVÓ.

Miskolczon, 1893. évi október hó 8-án

a Seper-nagyszállóda dísztermében tartandó

NAGY PRÓBABÁLRA

van szerencsém a nagyé demü közönséget tisztelettel meghívni.

TÖRÖK I., táncztanító.

Karzat 30 kr. — Kezdeté este fél 8 órakor.

Férfiak meghívó nélkül is megjelenhetnek — Nagy versenytáncz lesz, melyben úgy a férfiak, mint a hölgyek pompás kivitelű jutalomtárgyban részesülnek. — Verseny után friss sör-csapolás. — A hölgyek cotillion-jelvényekkel lesznek ellátva.

Az új táncztanítási-tanfolyam okt. 10-én veszi kezdetét.

Csak rövid ideig

Teljes végeladás!!

Van szerencsém a n. é. közönséget értesíteni, miszerint gyáramat **Miskolczról Budapestre** helyeztem át, miért is raktáromon levő legcinosabb fehér porcellán- és más színes

cserépkályhámra
rövid időre

nagy árendemny mellett **teljes végeladást** tartok. Továbbá szilárd anyagból épített cserépszindelyvel fedett

● **égető-kemenczém** ●
szabadlábbon olesón eladó.

Teljes tisztelettel 8—

VLADÁR KÁROLY

cserépkályhagyáros

MISKOLCZON, Fazekas- és Major-utca sarkán.

SZABADSÁG

politikai, társadalmi, közgazdasági, tanügyi és helyiérdekű lap.

A miskolci függetlenségi és 48-as párt közlönye.

Megjelenik minden szerdán és szombaton.

Előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 25 kr.
Félévre	2 „ 50 „
Egész évre	5 „ — „

KUTSZIVATTYUKAT,

egyes alkatrészeket,

egészen felszerelt kutakat,

gazdasági gépszerelvényeket,

szerszámokat, gépszij, gépolaj és olajozókat

nagy választékban, kedvező feltételek mellett, jutányos áron ajánl

BEDE LÁSZLÓ Miskolczon.

Ugyanitt egy jó házból való fiu tanulóul felvétetik.

